

учители на вѣра та, Епископы и священницы. Искани то му было исполнено и вслѣдъ за това священницы те гречески были испядяни отъ Болгарія. Съ това обаче работа та ни са свършила: Борисъ Михаилъ Фтасалъ да са приготви, Патріарха непреставалъ да дѣйствува, така що то напokonъ послѣ собора цареградски (869—870), на кого то поставлено было да присоединять Българія кодъ Патріархата, и да назначать въ присутствіе то (въ лице то) на Български те послы Епископъ Български, иъкого Теофилакта, священство то Греческо пакъ Флязло въ Българія, Литургія та Славянска са утвердила въ нея, коя то са завардюваше отъ самьятъ народъ, и сички те усиливанія на Папа та останали праздни. Борисъ Михаилъ умрялъ въ Монастыря, негова наследникъ былъ Симеонъ, сынъ му той носялъ имя царя (*Βασιλεως*) и ревностно са старалъ за утверждаваніе то на христіанство то; обаче въ работи те вжнкашни не можеше да остани миренъ, за това, защо то ако и често е оставалъ побѣдителъ, обаче за това е былъ принужденъ да са бие почти безпрестанно, най важни негови те искренни отношенія кодъ греческіатъ Императоръ Льва, кой то и послѣ кодъ пр-